

Lőrinczy István

Édenkerti intermezzo (részletek)*

I.

(...) – Amikor Ádámkáékat kiűztem a Paradisoból – kollegáim, a többi istenek – nekem estek. Hibáztatták szűk látókörűségem, önfejušködésem, s reformokat sürgettek a parlamentben, demokráciát, pluralizmust követeltek.

Na, ennek folyományaként aztán soha többé nem teremtettem embert...

De azért Ádámkáék utódai az elkövetkező hatszázézer év alatt még nagyon sok bosszúságot okoztak nekem, s elképzelhető, hogy majd ezután is sok borsot törnek az orrom alá...

II.

(...) Hajnalban így szóltam Évához: – Agyon akartam ütni a Kígyót, mert már nem bírom elviselni, hogy mindig megaláz engem...

– Ugyan, szívem – mondta Éva – tudod, hogy ki vagyunk neki szolgáltatva, ne csinálj olyan nagy ügyet ebből, édes... Csak azzal törődj, hogy élvezzél engem, én meg téged...

– De te folyton sértegetsz engem a Kígyó előtt...

– Csak azért becsmérellek előtte, hogy ne ártasson nekünk, mert biztosan tudna ártani, ő mindent tud, nagyon... – Nagyot nyújtózkodott az asszony amikor ezt mondta, de akkor

már nem nyújtózkodott ekkorát, amikor megkapta tőlem azt a pofont, amely a legtávolabbi fáig repítette, az úgy hét méterre állhatott tőlünk.

Hát, valahogy így zajlott köztünk a házasság az Édenkertben. A többi már ismeretes a Bibliából... A Kígyó bosszút állt rajtam, bemószerolt az Úr előtt, megtörtént igaz, a bűnbeesés is, és mi ott álltunk már felöltözötten a nagy semmiben... Most már tudtuk, hogy ez nem lesz jó... De én tudtam azt is, hogy az Éva nagy mellei, a mindig tüzelő öle az jó, nagyon, bár az Édenkert sem volt rossz, még így a Kígyóval közösködve sem...

III.

(...) Szégyelltük már meztelenségünket, hát faleveleket kötöttünk a nemiszervünk elé. Ekkor süvöltött az Úr hangja a kert fái fölött, Ádámot kereste. Sajnos az Úr megkérdezte, ki tudatta velünk, hogy meztelenek vagyunk... És azt is megkérdezte, hogy ki adott Ádám-nak a tiltott fa gyümölcséből... Persze a férjcském rögtön beárult engem, közben a Kígyó lázasan integetett az Úr háta mögött, hogy szóljak, és mondjam, hogy ez nem igaz, hogy Ádám adta nekem az almát a jó és a rossz tudásának fájáról... Én azonban nem tudtam hazudni, megmondtam az Úrnak, hogy a Kígyó vezetett félre, azért ettem a tiltott gyümölcsből, és adtam a férjemnek is

* (Lőrinczy István közeljövőben megjelenő kisregényéből.)

belőle... Gondolhatni, hogy ezzel betettem magunk mögött az Édenkert kapuját.

Kizavart az Úr bennünket a dolce vitából, sőt, velem még külön is kilőtt, azzal, hogy a szülés fájdalmát is rámentálta, tisztára kiszűrésből, mert engem sosem bírt... Ádámot meg arra kényszerítette, hogy ezentúl melózzon, fáradsággal szerezze meg táplálékunkat e földön...

Mi a gyepre feküdvé szűköltünk az Úr nagy szövegelése alatt, vagy két óra hosszat tartott, pizszokul be volt gerjedve a nagyfőnök... Fekve kellett maradnunk, amíg az Úr elkészítette ruhánkat, nekem szép kis bőrszoknyát fabrikált, Ádámkámnak meg herceg bőrzekét... Aztán ránk ordított az Úr, hogy takarodjunk...

Nem volt kecmec, menni kellett... A Kígyó is ráfázott ám a sompolygására, az Úr levettette vele azt a klassz szerelését, azontúl a földön csúszkálhatott és port kellett zabálnia, na, lőttek a sok madártojáspuncsnak...

Én még visszanéztem a földön lapuló Kígyóra, de Ádámka rémülten húzott maga után, kifelé a paradicsomból...

További dolgaink már szintén ismeretesekek...

IV.

(...) – Én, a Kígyó voltam az első, aki az Úr által megteremtett emberpárt megpillantottam.

Ádám, a férfi nem lett az esetem. Rendkívül darabos fickó volt, szeretett aludni, álmait részletesen elmesélte kis feleségének, aki az egészről semmit sem értett.

A csaj, az igen, az szuper volt...

Sajnos az Úr engem igen apróra méretezett, így a nőnek a válláig, a férfinak a derekáig értem...

Kedvemre való feladatot kaptam az Úrtól, amikor a nemi örömeiket kellett az első emberpárnak meg- el- és bemagyaráznom... Én

adtam nekik az első leckét a gyönyörből.

Ádámnak részletesen megmutattam a feleségén, hogy mit kell csinálnia. Az asszony pedig igen tüzes volt, nem túrtóztette magát, láttam, hogy ráérezett a csíziorára... A szép kis nőstény haja sötét volt és ilyen volt ágyékszőrzete is, a mindig tátongó ágyékáé... Nagy mellei, telt combjai valának. Igen szeretett sikoltozni gyönyör közben.

Megtanítottam őket a szeretkezés minden fajtájára, beleértve a specialitásokat is. Az asszonyka úgy belejött a mókába, hogy az csak csoda! Igen erős kis csaj volt, amikor majmokkal szeretkezett, az aktus után a majomhímeket úgy vágta a bokorba, hogy rendszerint nyakukat szegték. Az Állatvédő Egyesület azonban akkor – még érthető okokból – nem tiltakozott az ilyen kegyetlenségek ellen...

Ádámka más állatfajta volt. Nem sokat szövegelt, amikor a felesége pattogó hangon becsmérelte férfiasságát, csak rezignáltan mosolygott... Aztán a csinos majomlányokhoz ment vigasztalódni...

Beszélni is tanítottam őket. Mindennap. Persze, elég nehezen ment velük a nyelvtanulás. A nemi étellel kapcsolatos szavakat hamarabb megjegyezték, ám a növények, állatok nevét sehogysem tudták megtanulni...

Aztán elkezdtek egymásra féltékenykedni. Más ember nem lévén a kertben, főleg majmokra, vadkecskékre féltékenykedtek, bár Ádámka – ismervé neje igényeit – szinte minden állatra szerelemfélő volt. Azt hiszem ezt azonban csak falból csinálta, így akarta "szerelmét" bizonyítani felesége előtt.

Ekkor még nem tudták, hogy meztelenek, tudatlanságukban szeméremérzetük sem volt. A meleget öntő, tűzszínű nap alatt a férfi mezev doronggal járt duzzadó mellű, vastagcombú felesége mellett, tisztára mint a többi házaspár – hatszázezer év múlva – egy nudista strandon...

Ja, és a férfi humorérzéke... Vad, mond-

hatni "őseberi" szeretkezéseik közben az asszony állati hangon üvöltött, rázta hatalmas tomporát, míg Ádámka ekkor is szép csendes maradt, csókolgatta az asszony lobogó sörényét, és végül igen csalafinta módon beletörölte szerszámát a hajsátorba. Rögtön azután kezdett el őskori vicceket mondani az asszonynak, aki viszont sosem értette a csattanót. Így, csak szegény Ádámka nevetett saját viccein: – "Mit mond a hímmajom, amikor felesége szeretkezni hívja? – Na, ez a nap is jól kezdődik! – mesélte ilyenkor Ádámka és kuncogva folytatta: – És mit mond a nősténymajom a szeretkezés után? – Na, ma sem történt semmi..." – Hát ilyen humora volt Ádámkának.

Az asszonyt rendszeresen használtam vágyaim kielégítésére, miközben megsemmisülésig elárasztottuk egymást nedveinkkel. A férj tudott a dolgról. Észrevettem, hogy állandóan les bennünket. Az asszony nagyon szeretne volna a gyűrűmet elcsalni, persze nem adtam, de észrevettem, hogy e kíváncsiságát még sok mindenre fel tudom majd használni.

Ádámka igen primitív módon próbált engem kinyírni: hurkokat vetett, fákat akart rámdönteni, a madártojásokat – narancssal keverve kedvenc koktéloom volt –, megmérgezte, és hogy nem sikerült neki semmi, nagyon dühös lett rám...

Egyszer, mikor már az asszony öléről kelő nektárt szívtam, s mint egy isten, sétálni indultam, megvárt a fák között. Kövekkel hajigált, hogy agyonüssön, de persze célozni nem tudott, vagy én voltam nagyon fürge, szóval mindig kitértem a gyilkos kövek elől. Nem tetszett nekem ez a húzása, arra gondoltam, hátha az asszonnyal együtt agyalták ki, hogy végezzenek velem.

A buja asszony állandóan keltette magát előttem, farát riszálta és csecseit, combja között kenegette, közben kacsintgatott felém. Persze sosem provokált hiába... Úgy gondolom azonban, hogy a maga primitív módján a

férjét is kedvelte, mégis talán legjobban kenekedni szeretett... A fügefa gyümölcséből, tűzillatú füvekből készítettem neki kenőcsöt a puncikenéshez... Használta is elég gyakran. Így én voltam a világon az első, aki női kozmetikai szereket gyártottam, sőt forgalmaztam. Bár igaz, hogy a nő csak természetben fizetett a gyártmányaimért, azóta is márká azonban az általam feltalált kenőcs... és tudtommal azóta már New Yorkban is árúsítják. Szólnom kell majd a jogtanácsosomnak, hogy indítson pert a szövetségi bíróságnál: hitelrontás címén. Az engem ábrázoló P-kenőcs illata ugyanis meg sem közelíti az általam előállított termék eredeti kellemét, aromáját.

De térjünk vissza az Édenhez. Egyik napon, ha jól emlékszem egy tamariszkusztől gyaktam a kis nőstényt, s amikor fölém kerekedett megint kérte tőlem a gyűrűt... Azt a szót, hogy "gyűrű" – ugyan nem ismerte, csak rámutatott, aztán meg le akarta húzni az ujjamról. Ekkor adtam elő neki tervemet, amely elég ócska volt, ma már egy múmia sem alkalmazná... Szóval Ádámot akartam bemószerolni az Úr előtt, tisztára ennyi volt az egész... Ha a csaj azt mondja az úrnak, amit én belesulykoltam, tudniillik, hogy Ádám adta neki az almát, akkor az Úr Ádámot, aki már igen veszélyessé vált számomra, az Édenből a jó francba zavarja, a nő mellé pedig esetleg terem egy másik férfit. A jó meg a rossz tudását biztosan elveszi Évától és marad minden a régiiben: én továbbra is kefélegytem az asszonykát... De a lüke nő ellenem vallott, így aztán lebuktunk, ők is, én is.

Na, hogy érthetőbb legyen, elmondom, hogy engem is az Ádámék szintjén kezelte az Úr. Engem ő sosem tartott sokra. Csak eszköz voltam neki Éváék okításához, hogy a kollégái előtt ne fuccsoljon be az emberteremtéssel. Mint az Úr segédje – zsakettban járhatam, ez nagy kegy volt, mert ilyen szerelésben csak az alacsonyabb rangú istenek pompázhattak akkortájt.

Hát igaz, ami igaz, Kígyó létemre nem sok magamhoz való eszem volt, hiszen én kezdeményeztem az egész bűnbeesést, aztán magam is ráfáztam a témára. Végeredményben én is, mint olyan sokan még utánam – egy puncin buktam le. Hiába, sosem lehet elég okos az ember, illetve a Kígyó... Ámbár, ha előlről kezdődhetne az egész, azért másként csinálnám... Nem adnék a nőnek lehetőséget arra, hogy nekem a hülyeségével betartson. Akkor például a Kígyó, mármint én, megvárja Ádámot, aki éppen most kelt fel kis felesége mellől s a "bűnbeesés" eképpen módosul:

– Te, Ádám, nagyon sajnálom, hogy a múltkor összeszólkoltunk..., már majdnem baj történt közöttünk... Jóvá lehetne mindent tenni, ha a kert közepén álló fa gyümölcséből ennének...

– Abból nem ehetünk – mondaná Ádám – nem ehetünk, mert meghalunk, azt mondta az Úr.

– Ne félj, egyet se, nem fogsz meghalni... Sőt a szemed megnyílik általa, olyan lesz, mint maga az Úr...

– Oké, és mire lesz az jó nekem?

– Hát arra, hogy teremthetsz magadnak másik asszonyt, sőt többet is, és azokat nekem adod, így a kis asszonykád megmarad Neked... Na, érted a szitut, fiú?

– Remek, de ha ez így van, akkor miért nem te eszel a kert közepén álló fa gyümölcséből, he? Így te is isten lehetnél s teremthetnél magadnak asszonyt tucatjával, tati...

– Sajnos ez így nem logikus, kiskomám... Az Úr lelket lehelt belétek. Lelkek lettetek, lelkecskék. Porból lett lelkecskék. Érted kislélekem: csak ti válhattok istenekké!! Én sajna nem. Persze előbb enned kellene a tiltott fa gyümölcséből...

– Ja! És ha Éva is enne abból az ominózus almából? Mi? Ó meg pacákokat teremthetne magának, szintén tucatjával, sőt több tucattal is? Hát...

– Erről van szó, lelkecském! Neki egy

szót se az egészeztől. Ó magától úgysem mer enni a jó és a rossz tudásának fájáról. Tudod jól, hogy semmilyen fogalmat sem ismer!

– Hát ebben van valami... – vakargatná fejét Ádám. – És ha az almából ennék, én is istenné válnék és akkor békén hagynád Évát?

– Lovagi becsületszavamat adom, hogy igen... Teremtenél te nekem csajokat, kívánság szerint...

– De álljon meg a menet, komám! Mit szólna ehhez az Úr? Gondolod, hogy örülne a konkurenciának?

– Te ettől ne félj... A többi istenekkel együtt, egy jó kis palotaforradalommal megdöntened a hatalmát... Aztán ezeket is eltávolítanád és egyedül uralkodnál, akár majd valamikor egy Napoleon, egy Brezsnjev, egy Kádár vagy még ki tudja ki...

– Te, bizonyisten meggyőztél... Engem ugyan a hatalom nem érdekel... De azért, hogy a kis feleségem édes érzéki porcikája csak az enyém legyen, megteszem amire kérsz... Na, hol az az alma, hadd kapjam be...

– Itt van, la, nesze... – Így aztán Ádámka harapott volna a tiltott gyümölcsből. Aztán rögvest fügefalevéllal fészít a kis felesége előtt, hogy meztelenségét eltakarja, mert hogy már ismeri a szemérmert... De – szerintem – inkább így akarta volna a csajt újabban felizgatni. Szóval azzal kérkedett volna a nejeének, hogy ő bizony már nem meztelen.

És a többi? Az Úr Ádámot kiűzi a Paradisoból, az asszony mellé teremt egy még bambább hapsit, én meg tovább gyárthattam volna a márkás kenőcsöt a szép kis Évának, aki az áruért mindig természetben fizetett...

Sajnos, nem így történt, de azt azért nem fogom engedni, hogy az engem ábrázoló P-kenőcsöt New Yorkban vagy bárhol a világon árúsítsák, amikor az, meg sem közelíti az általam feltalált termék eredeti illatát... Majd szólok a jogtanácsosomnak, hogy a szövetségi bíróság előtt indítsa meg a pert, hitelrontás címén...